Sára Júlia

Sebek

Estalkonyban bujkáló csüggedés.
Mindenható csend.
Életszomj. Kevés.
Selyemcukor-álom. Fekete.
Sóhajjal betakart szent.
Elszenderedés.
Egyedül vagyunk együtt.
Sokan. Holtakkal zsúfolt karneválon.
Apámon, anyámon, Óperenciás határon túl,
lekopott rólam a kín.
A száműzöttek nyugalmával ébredek.
Nem marcangolnak csábszavak, se
édeshazug suttogások,
jövök, megyek.
Soha vissza nem fordulok.
Pipacsok nyílnak sebeimben.
Este későn megperdítik a dobot.
Mégis.
Kerekedjen a vér, a kedv,
toporzékolás helyett,
nyissatok ajtót, ablakot.
Merészeljetek. Remeték, gyilkosok, angyalok.
Ne leslyukon át nézzétek a világot!
Gyöngykoszorúkba fonjátok szét a mosolyokat.
Kihajnalodik úgyis. Harmatkaláris.
Jusson mindenkinek vigasz.